

Noms per a un pacte de país (i 4):

written by Redacció Unilateral | 3 de gener de 2017

Darrer lliurament de la sèrie sobre els membres de l'òrgan coordinador del Pacte Nacional pel Referèndum. En els anteriors ja havíem presentat Joan Ignasi Elena, Maite Arqué, Jaume Bosch, Francesc de Dalmasas, Carme-Laura Gil i Itziar González.

Francesc Pané i Sans: La vella escola que no mor

(Les Borges Blanques, 1955) Professor, filòleg i poeta ben conegut a les Terres de Lleida, i representant per excel·lència de la tradició comunista i de la seva evolució cap a Iniciativa, i també cap al sindicalisme de classe. Va ser secretari general del [Partit Socialista Unificat de Catalunya](#) (PSUC) a les Terres de Lleida (1982-2003) i president d'[Iniciativa per Catalunya-Verds](#) (ICV) a les Terres de Lleida (1985-2001). Va ser membre de la Direcció Nacional d'ICV. Ha estat delegat sindical per [Comissions Obreres](#) i membre de la direcció del Sindicat d'Ensenyament de Comissions Obreres (1989-1992). Va ser conseller de la Paeria de Lleida entre 1995 i el 2011, i Diputat al Parlament de Catalunya

entre el 2006 i el 2010.

Si bé el 2010, en declaracions als [mèdia](#) encara es mostrava més partidari de reformar “la constitució espanyola per reconèixer la lliure determinació dels pobles i que constitueixi una federació d'estats lliures”, seguint, doncs, l'ortodòxia clàssica, cinc anys després participava en la signatura del manifest *Compromís per la Independència*, impulsat pels independentistes d'Iniciativa. Precisament l'actual líder d'aquest sector, Sara Vilà, és també diputada per Lleida al Parlament de Catalunya (a més de senadora).

Carme Porta i Abad: Independentista de sempre

(L'Hospitalet de Llobregat, 1964) La biografia política de Carme Porta és compartida per una part important dels independentistes que van despuntar en la dècada dels 80, en plena lluita contra la Catalunya dual que llavors basculava entre l'autonomisme pujolista i el maragallisme olímpic.

Va començar en el si dels Consells Populars de Cultura Catalana i dels [Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans](#). Més tard va militar a [IPC](#) i a l'[MDT](#) i a l'[Assemblea d'Unitat Popular](#) des de la seva fundació, i que va ser un dels precedents quasi directes, de l'actual CUP. Però Porta, com molts d'altres, va optar per fer el salt a l'independentisme institucional, i el 1995, va ingressar a ERC, i va contribuir

a actualitzar el veterà partit, convertint-lo en punta de llança del nou independentisme social. Va ser diputada al Parlament de Catalunya entre 1999 i 2006. Després va ser secretària de Polítiques Familiars i Drets de la Ciutadania del [Departament d'Acció Social i Ciutadania](#) de la [Generalitat de Catalunya](#), des d'on va impulsar el reconeixement de les famílies monoparentals, el Pla Estratègic d'Usos i Gestió del temps, el Pla Interdepartamental LGTB i l'impuls de la Xarxa de Serveis contra la violència masclista.

També ha destacat pel seu activisme lesbià i feminista i per la seva pertanyença a la UGT. Molt activa a les xarxes socials, sobretot a [twitter](#) i a la [blogosfera](#).